

zijn ouders toen deze ouder werden. Ook vermeldt hij uitvoerig zijn slechte gezondheid. Een artistieke aanleg had Muller niet; hij was, aldus Van Rijckevorsel, 'niet geestig [...] hij was allerminst muzikaal. Om het hier maar dadelijk te zeggen, op het gebied der schone kunsten was zijne begaafdheid gering.' Erg vooruitstrevend lijkt Samuel niet te zijn geweest. Hoewel hij al sedert 1886 raadslid was, nam hij pas een telefoonaansluiting in de eerste helft van 1904, toen hij dus al enige tijd wethouder was. Ook de voorwaarden bij de schenking van het beeld van Van Oldenbarnevelt wijzen daarop. Muller stelde daarbij namelijk als conditie, dat het voetstuk ervan gelijk moest zijn aan dat van het standbeeld van Erasmus, want hij wilde zijn stad 'niet ontsierd zien door een modern standbeeld'.¹⁸⁾ Daarnaast constateert men in hem een zekere geslotenheid. Er is van hem geschreven dat hij als jongen kalm en in zichzelf gekeerd was en dat hij in gezelschap last had van verlegenheid. In zijn studententijd was hij niet iemand die met volle teugen genoot van het vrije en - zoals een latere Rotterdamse wethouder het noemde - ongebonden studentenleven. Vrienden maakte hij zich alleen in kleine kring en aan die vriendschap bleef hij trouw.¹⁹⁾ Dat zijn correspondentie opvallend zakelijk is, laat zich misschien verklaren uit het feit dat wij alleen brieven van hem kennen, waarvan hij in een kopieboek afschrift hield, maar zelfs in zijn correspondentie met zijn neven Samuel Muller Fzn en Elie van Rijckevorsel, met wie hij echt bevriend was, is er geen sprake van een hartelijke toon. Wat dit betreft, is de aanhef van die brieven, 'Amice', typerend.²⁰⁾ Blijkbaar was de door Van Rijckevorsel vermelde hartelijkheid in het contact met vrienden gereserveerd voor de persoonlijke ontmoeting. Buiten die vertrouwde kring hield hij zijn gevoelens kennelijk verborgen achter een wat stijf en strak uiterlijk. Die indruk krijgt men althans uit zowel een portretfoto als het door Huib Luns in 1914-1915 geschilderde groepsportret van de regenten uit 1899 van het Heilige Geesthuis.²¹⁾ Bij dit laatste is het contrast tussen Muller en zijn veel lossere en toegankelijker ogende mederegenten zelfs zeer opvallend. Het gevolg van dit alles is, dat de mens Samuel Muller toch een wat schimmige figuur blijft, waarvan slechts enkele contouren kenbaar worden via de beschrijving van zijn levensloop en uit zijn werk. Gelukkig vertellen Van Rijckevorsel en Muller Fzn in hun Levensberichten daarover voldoende. Voor details zij daarnaar verwezen. Hier slechts enkele hoofdzaken.